

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 marca 2015 roku, wydanym w sprawie XVIII Ns 66/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił wniosek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w Ł. o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego przedmiotu świadczenia. Sąd Rejonowy ustalił, iż dwóch wierzycieli wystąpiło o wypłatę pieniędzy wobec wnioskodawcy, przy czym podstawę faktyczną roszczeń skierowanych przeciwko wnioskodawcy stanowi to samo zdarzenie. Wnioskodawca zawarł bowiem w dniu 16 lipca 2012 roku, które zobowiązywały go do wypłaty świadczenia w przypadku sprzedaży tych samych lokali mieszkalnych. W ocenie Sądu Rejonowego, brak wskazania przez wnioskodawcę zobowiązania, w wykonaniu którego dochodzi do złożenia depozytu. Sąd Rejonowy uznał także, że wnioskodawca sformułował warunek wydania depozytu w taki sposób, który może czynić w przyszłości niemożliwym wydanie depozytu. Obie te przesłanki alternatywnie powodowały oddalenie wniosku (postanowienie wraz z uzasadnieniem k. 91 – 93).

Od powyższego postanowienia apelację wniósł wnioskodawca. Zaskarżył postanowienie w całości i wnosił o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 693 K.p.c. poprzez uznanie, że wniosek nie spełnia wymagań określonych we wskazanym przepisie pomimo tego, że we wniosku sprecyzowano zobowiązanie, przy wykonaniu którego składa się przedmiot, przytoczono okoliczności faktyczne, oznaczono przedmiot, który ma być wydany oraz wskazano osobę, której przedmiot ma być wydany, a także warunku, pod którymi wydanie ma nastąpić;

- art. 467 punkt 3 K.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, to jest uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi spór co do tego, kto jest wierzycielem, pomimo tego, że w przedmiotowej sprawie roszczenie o zwrot pożyczki zgłosiły dwie osoby: M. S. i A. M..

(apelacja k. 102 – 104).

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja podlegała oddaleniu jako niezasadna. W istocie wywody apelacji sprowadzają się do nieuprawnionej polemiki z rozważaniami sądu pierwszej instancji, które zarówno co do ustaleń faktycznych jak i oceny ich skutków dla treści rozstrzygnięcia są w całości prawidłowe.

Apelujący nietrafnie skupił się na wypuklaniu okoliczności, że dwie osoby zgłosiły wobec niego żądanie wypłaty środków pieniężnych. Nie budziło to przecież żadnych wątpliwości sądu pierwszej instancji. Wniosek został przez Sąd Rejonowy oddalony natomiast dlatego, że wnioskodawca nie spełnił wymagań opisanych w art. 693 K.p.c. Wobec obszernych i trafnych rozważań sądu pierwszej instancji w tym przedmiocie apelujący był w stanie sformułować jedynie zarzut stanowiący proste zaprzeczenie poglądu Sądu Rejonowego.

Sąd Rejonowy trafnie powołał się na treść art. 693 K.p.c. w kontekście treści art. 693¹ K.p.c., oddalając wniosek. Nie można bowiem uznać, aby wnioskodawca określił zobowiązanie, w wykonaniu którego chce złożyć przedmiot do depozytu sądowego. Jeśli wnioskodawca zawarł w dniu 16 lipca 2012 roku dwie umowy, powodujące powstanie dwóch odrębnych stosunków prawnych – co w świetle znajdujących się w aktach sprawy dokumentów nie może budzić wątpliwości, to formułując żądanie złożenia do depozytu sądowego powinien wyraźnie określić, którego stosunku prawnego dotyczy jego żądanie. Sformułowanie rozstrzyganego przez Sąd Rejonowy wniosku było natomiast takie, że w przypadku zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego, wnioskodawca mógłby podnosić zarzut złożenia świadczenia do depozytu sądowego co do obu swoich zobowiązań. W świetle treści art. 693¹ K.p.c. rozstrzygnięcie co do tego, które zobowiązanie i w jakim zakresie zostaje zaspokojone przez złożenie przedmiotu do depozytu sądowego nie może być pozostawione sądowi orzekającemu w sprawie. W postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do

depozytu sądowego zakres badania sprawy ogranicza się bowiem w praktyce do oceny spełnienia przez wnioskodawcę wymogów stawianych przez ustawodawcę wnioskowi o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego. Już powyższe rozważania prowadziły do oddalenia apelacji wywiezionej w tej sprawie, jako niezasadnej.

Dlatego już tylko na marginesie rozważań należy podzielić pogląd sądu pierwszej instancji również i w tym zakresie, że wadliwe było sformułowanie warunku wydania z depozytu. Wnioskodawca posłużył się w tym zakresie terminem wieloznacznym „rozwiązanie sporu”, a nadto określił krąg osób potencjalnie uprawnionych do otrzymania przedmiotu depozytu zawężając go tylko do dwóch osób. Nie można przy tym wykluczyć, że któreś z zobowiązań będzie przedmiotem cesji albo następstwa prawnego pod tytułem ogólnym, co spowoduje niemożliwość wydania depozytu faktycznie uprawnionej osobie.

Z powyższych przyczyn orzeczono o oddaleniu apelacji, działając w tym zakresie na podstawie art. 385 K.p.c.